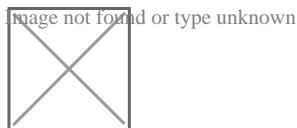

Η παιδική εργασία σήμερα στην Ελλάδα

/ [Πεμπτουσία](#)

Στην Ελλάδα, συντριπτική πλειοψηφία νέων παιδιών ηλικίας 14 ετών εξακολουθεί να εργάζεται στην αγροτική παραγωγή, στο εμπόριο, στη βιομηχανία και στην οικοδομή. Είναι παιδιά που φοίτησαν μόνο στο δημοτικό και αρκετές φορές ούτε και σε αυτό. Πολλά από αυτά τα παιδιά ανήκουν σε μετανάστες, σε αθίγγανους. Κάποια από αυτά τα παιδιά εργάζονται σε οικογενειακές επιχειρήσεις ή λαμβάνουν μέρος σε επαιτεία και κλεψιές.

Η Ελλάδα αναθεώρησε τις διεθνείς συμβάσεις των ετών 1919-1965 με την έκδοση προεδρικών διαταγμάτων. Η ισχύουσα νομοθεσία (Ν1837/89) για την εργασία ανηλίκων είναι προσαρμοσμένη στις διατάξεις της 138 διεθνούς σύμβασης εργασίας, σύμφωνα με την οποία επιτρέπεται σε παιδιά άνω των 14 ετών να εκτελούν ελαφρές εργασίες.

Δεν είναι λίγες οι φορές που παιδιά επαιτούν σε φανάρια, παίζουν μουσικά όργανα σε πλατείες και πεζοδρόμια ζητώντας χρήματα. Τα παιδιά αυτά είτε είναι νοικιασμένα είτε κλεμμένα είτε ανήκουν στην οικογένεια συχνά έρχονται αντιμέτωπα με σκληρές τιμωρίες, όπως στέρηση φαγητού, ξυλοδαρμούς και πολλά άλλα εάν δεν φέρουν το ικανοποιητικό ημερομίσθιο στους «προστάτες τους». Δυστυχώς πολλά εξωθούνται στην πορνεία και μην αντέχοντας τη σεξουαλική

κακοποίηση πεθαίνουν ή τα σκοτώνουν. Αυτό φυσικά δεν ενοχλεί καθόλου τους προστάτες τους αφού στη συγκεκριμένη περίπτωση τα χρήματα που θα τους αποφέρει ο θάνατος των παιδιών είναι αρκετά. Φυσικά όσα παιδιά επιβιώνουν και καταφέρνουν να μεγαλώσουν είναι γεμάτα από βαριά ψυχικά τραύματα. Τέλος το AIDS, τα αφροδίσια νοσήματα, οι ανεπιθύμητες εγκυμοσύνες και τα ναρκωτικά έρχονται να συμπληρώσουν το μακρύ κατάλογο των οδυνηρών συνεπειών στα παιδιά αυτά που αποτελούν κληρονομιά του ανελέητου κόσμου που έζησαν.

Φυσικά υπάρχουν και τα παιδιά που εργάζονται στη γεωργία, στη κτηνοτροφία και σε διάφορους άλλους τομείς της οικονομίας με σκοπό να βοηθήσουν αποκλειστικά της οικογένειές τους. Από τα παιδιά αυτά πολλά δε λαμβάνουν ούτε τη στοιχειώδη εκπαίδευση. Χαρακτηριστικό είναι ότι τα τελευταία 15 χρόνια, 30.000 παιδιά δεν φοίτησαν ούτε στο δημοτικό σχολείο, ενώ 15.000 παιδιά το χρόνο εγκαταλείπουν την υποχρεωτική εκπαίδευση, και 120.000 νέοι ηλικίας 15-19 χρονών δεν ολοκλήρωσαν την βασική - στοιχειώδη εκπαίδευση παρόλο που βρίσκονταν σε σχολική ηλικία όταν αυτή θεσμοθετήθηκε ως υποχρεωτική[1].

Ροδόπης	16,43
Αιτ/νίας	14,56
Ξάνθης	29,73
Ευρυτανίας	22,18
Δράμας	8,68
Κορινθίας	12,34
Σερρών	13,71
Ευβοίας	12,08
Κιλκίς	10,20
Λακωνίας	15,74
Πέλλας	12,59
Αργολίδος	8,36
Καστοριάς	2,45
Καβάλας	14,31
Κερκύρας	16,65
Χαλκιδικής	12,62
Θεσπρωτίας	14,08
Λέσβου	12,56
Άρτας	10,74
Χίου	9,63

Λευκάδος	9,79
Σάμου	10,83
Κεφαλληνίας	10,68
Κυκλαδων	17,55
Ζακύνθου	30,43
Δωδεκανήσου	14
Έβρου	8,92
Χανίων	9,29
Ημαθίας	9,32
Ρεθύμνου	25,99
Γρεβενών	12,41
Ηρακλείου	15,66
Τρικάλων	11,72
Λασιθίου	16,41

Πηγή: ΕΣΥΕ, Έρευνα Εργατικού δυναμικού, 1996

Ποσοστό (%) μαθητών που δεν ολοκληρώνουν την υποχρεωτική εκπαίδευση

Παρατήρηση: το παρόν άρθρο αποτελεί τμήμα της ιδιαίτερα ενδιαφέρουσας εργασίας της Dr. Ειρήνης Αρτέμη, Πτ. Θεολογίας -Φιλολογίας, MA & PhD Θεολογίας, «Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΣ ΚΑΤΑ το 19ο & τον 20ο αιώνα», την οποία η ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ θα δημοσιεύσει ολόκληρη, τμηματικά.

[1] <http://www.iatrikathemata.gr/paidiergasia.htm> (2012).